

Иде разпусъ

Като рой пчели ученицитѣ изпълниха съ шумъ и весела глъчка училищния дворъ. И бѣха нѣщо възбудени добритѣ палавци, та възѣха да се събиратъ на отдѣлни купчини изъ двора и дълбокомислено да си говорятъ. Най-голѣма купчина деца се бѣ събрала около Бориса, когото всички обичаха за добритѣ му обноски и доброто му сърдце. А той умѣеше и хубаво да разказва, та го слушаха съ радостъ. Първацитѣ пъкъ се бѣха спрѣли около по-голѣмитѣ, за да слушатъ. А имаше, какво да чуятъ малки-тѣ, които не бѣха прекарвали още една пълна година въ училището. Що се бѣ случило, та веселитѣ деца забравиха игритѣ си?

Учителитѣ имъ бѣха говорили, че иде краятъ на годината, че трѣбва да се стегнатъ здравата, за да не се посрамятъ предъ родителитѣ си и други гости, дошли да ги слушатъ, когато учителитѣ въ обща беседа-разговоръ ги разпитватъ да покажатъ това, що сж научили презъ годината и колко добре сж го научили.

И разказва Борисъ, и го слу-

шатъ всички, особено първацитѣ съ захласъ, и сѣщатъ радостъ, че иде разпусътъ, но и страхъ да не се засрамятъ на края, да не засрамятъ и учителитѣ си, които тѣ толкова обичатъ и почитатъ.

Нѣма да се усѣтимъ, разказва имъ Борисъ, какъ ще се изнижатъ малкото дни до края на годината. И единъ празниченъ или недѣленъ день събираме се въ училището всѣко отдѣление въ своята стая. А всичко е чисто и наредено, като за празникъ. На свободно мѣсто въ стаята сж наредени столове за гости, масата е покрита съ чиста покривка, пъкъ я красятъ чаши съ хубави цвѣтя. Ние сме облечени празнично съ чисти дрехи, седимъ мирно по мѣстата си и чака-

